

РЕШЕНИЕ

№ 6555

гр. София, 20.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав,
в публично заседание на 26.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **7002** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 68, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр).

Образувано е по жалба на В. Н. П., чрез процесуалния си представител адв. С., срещу Решение № 202 от 19.05.2020 г., постановено по преписка № 544/2018 г. по описа на Комисията за защита от дискриминация (КЗД), Пети специализиран заседателен състав, в частта, с която се установява: 1. че жалбоподателят е извършил пряка дискриминация под формата на „тормоз“, по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. по признак „увреждане“, което представлява дискриминация по чл. 5 от същия закон спрямо Н. С. Ц. и 2. на основание чл. 78, ал. 1 ЗЗДискр. налага на В. Н. П. наказание – „глоба“, в размер на 500 лева, за извършения от него тормоз по признак „увреждане“ спрямо Н. С. Ц..

Наведените основания за оспорване, поради които се иска отмяната на решението в обжалваните му части, са противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона - чл. 146, т. 4 и т. 5 АПК. Счита се, че основание за постановяване на решението на КЗД е намерила в извадените извън контекста, смисъла и целта на исковата молба за родителски права, заведена пред СРС по чл. 127, ал. 2 от Семейния кодекс, в която е изписано и това, че „ограничените комуникативни способности на Ц. сами по себе си пречат на речевото развитие на дъщеря му“. Оспорва се фактът, че това изречение в исковата молба е създадо враждебна и обидна среда и е накърнила достойнството на Н. Ц.. Не било обърнато

внимание, според жалбоподателя, на т.нар. „отворено писмо“ на бащата на Ц., изпратено до Медицинския университет и размножено, поставено на различни достъпни до студенти и преподаватели места, в което се обяснявало колко бил накърнен синът му, че фактът на глухотата му станал известен чрез исковата молба и как трябвало да е налице анонимност на този факт. Изяснява се, че цитираното по този начин изречение, извадено от контекста на ИМ, като се цели да създаде впечатление в заседателния състав на КЗД, че основното в нея е отношението на П. към лицето Ц., на основата на увреждането, което той има. Допълва се, че ограничените комуникативни способности на Ц. били обективен факт, следващ от глухотата му, отразена в експертно решение на ТЕЛК. Според жалбоподателя речевото развитие ще е изключително затруднено на детето му при контактуване с човек, който е глух и има според ТЕЛК размазан, частично неразбираем говор. П. сочи, че има отговорно отношение към детето си и е нормално да се страхува и да се притеснява за него, особено след като съществуват проблеми с емоционалното състояние на детето. Според него, нормално е всички обстоятелства около детето и родителите му да бъдат изложени в исковата молба. Посочва се, че П. никъде и никога не е изразявал словесно или писмено мнение, както се твърдяло от Ц., че същият бил заплахата за детето вследствие на болестта му, че състоянието му е причина за отнемане на родителските права на жена му, че е непълноценен и негоден да бъде родител, че е опасен за детето, че е негоден да има семейство. Жалбоподателят твърди, че по никакъв повод, устно или писмено, не е правил подобни изказвания, по никакъв начин е проявявал неуважение към Ц. или съпругата му и личния живот на всеки от тях. Ц. бил визиран единствено в ИМ за родителски права като уточнение на обстановката. Допълва се също, че исковата молба до СРС, част от която КЗД е приела за такава, с която е извършена пряка дискриминация под формата на тормоз е съставена и подписана от адвокат И., като изключително спорно било дали точно по начина, по който е написала ИМ са били изразени мислите и опасенията на П.. Соци се, че твърденията на Ц. почиват върху негови субективни съждения през целия му живот във връзка с увреждането, като субективните възприятия и логика на същия нямали нищо общо с реално изразеното от П. в ИМ. Изложени са съмнения относно факта на проучване на имущественото състояние на жалбоподателя от страна на КЗД при определяне размера на наложената от нея глоба. Исква се отмяна на решението в обжалваните му части, като се претендират и направени в хода на производството разноси.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, се явява лично и се представлява от адв. С., които поддържат жалбата. Посочва се, че исковата молба, която е била по дело с ограничен достъп, съпоставяйки я с т.нар. „отворени писма“, не ставало ясно кое от двете и в каква степен би наранило достойнството на Ц.. По тази искова молба последният дори не е бил страна. Тя не е била обществено достояние и в тази искова молба е следвало да се отразят всички факти и обстоятелства, които имат значение за определяне на родителските права. Счита се, че грижата и насоката към проблемите на детето, би била абсолютно същата и при еднакви сходни фактически обстоятелства и по отношение на всяко друго лице в тази ситуация. Прави се възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на заинтересованата страна. Представят се подробни писмени бележки.

Ответникът – Комисия за защита от дискриминация (КЗД), редовно уведомен, чрез юрк. Б., оспорва жалбата. Соци се, че направеният от господин П. извод,

документиран в искова молба, че ограничените комуникативни способности на Ц. само по себе си пречат на речевото развитие на дъщеря му, съставът е определил като тормоз. Допълва се, че направеният в писмена форма коментар е създал враждебна и обидна за жалбоподателя среда заради неговото увреждане. Посочва се, че възможно е целта на ответната страна П. да не е била такава, но същото безспорно е в състояние да накърни достойнството и самочувствието на човек с подобен здравословен проблем. Исква се отхвърляне на жалбата и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – Н. С. Ц., чрез адв. Б., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана, поради което моли същата да бъде оставена без уважение и да се постанови краен съдебен акт, с който да се потвърди изцяло обжалваното решение. В представен по делото отговор по жалбата се посочва, че по преписката са приложени писмените доказателства в тяхната цялост, а конкретните изявления на В. П. са извадени като цитати, но не от контекста им. Счита се за недопустимо в един съдебен спор за родителски права да се намесва увреждането на трето лице като аргумент, от който да зависи изхода на делото. Допълва се, че от написаното в жалбата се цели създаване на впечатление, че за състоянието на детето (описват се проблеми в развитието му) е отговорен Ц. и неговото увреждане, което според П. създава нездравословна среда за детето. Жалбоподателят целял да оправдае деянията си по отношение на написаното пред съда за неговото здравословно състояние. Посочва се, че П. лично и в заседания пред КЗД е поддържал всичко изложено от него или от негови адвокати и по никакъв начин не е изразявал несъгласие с изказа на процесуалните си представители. Допълва се, че абсолютно ирелевантно е какво е мотивирало жалбоподателя да действа и че забраната за извършване на тормоз е абсолютна. Като правилни се определят изводите на комисията, че по отношение на него е извършен акт на пряка дискриминация под формата на тормоз, като се допълва, че у лицето се е създало унижително чувство, чувство дори на вина, заради това, че има увреждане, което се използва, за да бъде поставен в по-неблагоприятна позиция и особено силно засяга правото му да бъде родител и да възпитава и отглежда дори собственото си дете. Претендира се присъждане на разноските по делото.

В съдебно заседание заинтересованата страна се явява лично и се представлява от процесуалния си представител адв. Б., които оспорват жалбата. Счита се, че решението на КЗД е основателно, мотивирано и обосновано. Комисията много подробно е ангажирала и разгледала всички събрани доказателства, като съвсем правилно е отсяла нюансите на двете дела, различните доказателства и правилно е намерила, че спрямо Ц. е била извършена дискриминация. Представени са писмени бележки в подкрепа на защитната им теза.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не ангажира становище по жалбата.

Административен съд София - град, в настоящия състав, като обсъди събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съобрази доводите на страните и извърши цялостна проверка на оспорения акт във връзка с правомощията си по чл. 168 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Производството пред КЗД е образувано по жалба на Н. С. Ц., съдържащо оплакване за проявена дискриминация по признак „увреждане“ и за проявен спрямо него тормоз от страна на В. П. през времето на водене на дело за родителските права на детето на съпругата му и бившия ѝ съпруг. Счита се, че е налице пряка

дискриминация под формата на „тормоз“ чрез изразите, които са използвани в подадена до СРС искова молба от страна на В. П. срещу М. Г. за упражняване на родителски права на общото им дете, наблягайки на факта, че Ц. (при когото живее детето заедно с майка си М.) е с увреждане на слуха. Сочи се за недопустимо демонстрирането от страна на П. по този обиден начин чрез използването на накърняващи достойнството квалификации за Ц. като основаната му цел е да използва увреждането му като причина за отнемане на родителските права на съпругата му М..

С разпореждане № 10281/14.08.2018 г. на председателя на КЗД е образувана преписка № 544/2018 г. по признак „увреждане“, след което производството се е развило по реда на Глава четвърта, раздел I ЗЗДискр. В изпълнение на чл. 55 и сл. ЗЗДискр., КЗД е спазила предвидената в специалния закон процедура по проучване, като е изисквала и приложила по преписката становища и доказателства от участниците в производството. В изпълнение на чл. 59, ал. 3 ЗЗДискр. на страните е предоставена възможност да се запознаят с приложените по преписката материали. В съответствие със задълженията си Комисията е осигурила пълно и всестранно разкриване на обстоятелствата в образуваното пред нея производство. Изготвено е заключение от докладчика по преписката, а съобразно чл. 60 - чл. 63 ЗЗДискр. е насрочено и проведено открито с.з., за участие в които страните са редовно призовани. На проведени пред КЗД открити заседания на 04.06.2019 г. и на 25.06.2019 г. за изясняване на фактичката обстановка били изслушани твърденията на страните в производството и били разпитани свидетели.

Въз основа на доказателствения материал по преписката и изложените от страните доводи, КЗД е приела за установено от фактическа и правна страна, че В. П. и съпругата на Н. Ц. имат общо дете (В. П.) от своя съвместна връзка в миналото. Детето живеело със своята майка и нейния съпруг, жалбоподател в производството пред КЗД. Видно от представените по преписката доказателства и от направените изявления (устно и писмено) между родителите на детето се водят множество дела, сред които и това за получаване на родителски права от бащата. Посочено е, че за състава на комисията е очевидно, че отношенията между бащата на детето и неговата майка и настоящият ѝ съпруг са влошени по тази причина. От мотивите на процесното решение става ясно, че КЗД при преценката си дали В. П. е извършил нарушение на ЗЗДискр. под формата на пряка дискриминация, „тормоз“ или „преследване“ се е съсредоточила само и единствено върху съдържанието на исквата молба на ответната страна до Софийски районен съд с правно основание чл. 127, ал. 2 от СК. Именно изявленията в нея са определени като предмет на производство. Посочените в жалбата до КЗД коментари и изрази относно увреждането на Ц. от страна на П. са именно от тази искова молба, поради което съставът ги е разгледал както в тяхната цялост, така и в тяхната конкретика.

Решаващият състав на комисията е приел, че по презумпция родителските права и задължения се упражняват в интерес на детето от двамата родители заедно и поотделно (чл. 123, ал. 1 от Семейния кодекс). Когато обаче родителите не живеят заедно и не могат да постигнат съгласие относно местоживеенето на детето, упражняването на родителските права, личните отношения с него и издръжката му, могат да се обърнат към районния съд, който да реши спора. Именно от това свое право се е възползвал В. П. и на основание чл. 127, ал. 2 от СК е подал молба съдът да направи това.

След внимателен прочит на исквата молба КЗД е намерила следните

неоспорени фрази и изрази, отнасящи се до жалбоподателя Н. Ц., а именно: „...тя е започнала връзка със сегашния си мъж, който е с висока степен на увреден слух и затруднения в говора...“, „Известен ми е факта, че М. оставя В. сама, докато през това време ходи да пазарува или я дава на чужди хора (на новия си мъж и дори на неговата майка)...“, „Издържа се от новия си мъж, който е с високи доходи“, „След като започна да живее с глухия мъж, започна рязко да отдалечава дъщеря ми от мен...“, „Преди една година М. замина за една седмица в чужбина и остави на глухия чужд мъж сам да се грижи за малкото дете, вместо да ми даде В. на мен.“, „Майката е ограничен човек, живееща с човек, който има силно ограничени комуникативни способности, което само по себе си пречи на речевото развитие на дъщеря ми.“, „глухият чужд мъж“, „Намирам, че детето расте в неподходяща среда при нея, още повече, че същото е заплашено да бъде възпитавано от чужд човек, трудно комуникативен, със силно увреден слух и с неясни цели за възпитанието на моето дете“. Именно тези фрази, използвани в исковата молба до съда, Ц. счита за израз на дискриминация спрямо него. Комисията е приела, че само част от тези изрази касаят увреждането на Ц., поради което е разгледала и обсъдила само тях при вземането на решение дали е налице дискриминация.

Изяснено е, че при воденето на дела за родителски права (и не само), а винаги когато става въпрос за интересите на едно дете, се прави цялостна преценка на възрастта и пола му; средата, в която то се отглежда (както в чисто битов план, така и в психологически); неговите физически, психически и емоционални потребности; способностите на родителите да се грижат за него и т.н. Ето защо в едно дело за родителски права от значение за определяне на режима на отглеждане на детето е не само психологическото състояние на родителите, но и физическото им – дали имат някакви зависимости, наличие на здравословни проблеми, които биха застрашили или оказали негативно влияние при грижите им за него, или биха попречили самостоятелно да се случи това. Като ноторно известен е приела комисията факта, че както интелектуалните затруднения, така и чисто физическите биха могли да са пречка за самостоятелното отглеждане на едно дете от човек с такива. В случая не ставало въпрос единствено за изграждането на пълноценна връзка родител-дете, а за възможността родителят да полага сам грижи за него, въпреки увреждането си. По тази причина е прието не само за необходимо, но и задължително при решаване на дело за родителски права съдът да е уведомен за всички факти и обстоятелства, касаещи родителите и средата, в която се отглежда детето им (същото се отнася и за партньора на родителя). Съставът е счел, че увреждането на жалбоподателя Ц., който е законен съпруг на майката на детето, за което се води дело за родителски права от страна на биологичния баща на детето, следва да подлежи на преценка от съда при решаване на делото, поради което не представлява никакво нарушение на ЗЗДискр. посочването му. Прието е, че споменаването на този факт огорчава и дълбоко наранява жалбоподателя, но видно от Експертното решение на ТЕЛК, представено от самия него, този факт съществува в обективната действителност, т.е. запазването на анонимността му в дело за родителски права не може да бъде оправдано. Допълва се, че в подобни дела е налице състезателно начало между страните, които го водят, опитвайки се да докажат, че средата, която всеки от тях предлага за отглеждане на детето, е по-подходяща, поради което посочването на факти от значение за изхода на делото, е напълно обяснимо.

Прието е, че не са ясни и мотивите на жалбоподателя защо увреждането му е трябвало да остане анонимно в чисто емоционален план, след като в последното открито заседание по преписката станало ясно, че бащата на същия собственоръчно е разпространил документ сред широк кръг от хора (предполага се, че непознати - студенти и служители в Медицинския университет), в който този факт е бил посочен многократно. Допълва се, че съставът би могъл да констатира нарушение на ЗЗДискр., ако съдържанието на горесцитираните фрази и реплики от исковата молба са с обиден или унизителен характер. Съставът обаче не можел да определи като нарушение на ЗЗДискр. употребата на официалното название на заболяването глухота и производни на него думи с този корен (глух), след като в ЕР на ТЕЛК заболяването му е записано именно по този начин и с този термин.

Все пак, обаче, в обжалваното решение е прието, че направеният от П. извод, документиран в исковата молба, че ограничените комуникативни способности на Ц. сами по себе си пречат на речевото развитие на дъщеря му, съставът определя като тормоз. Твърди се, че направеният в писмена форма коментар, е създал враждебна и обидна за жалбоподателя среда заради неговото увреждане. Възможно е целта на ответната страна да не е била такава, но същото безспорно е в състояние да накърни достойнството и самочувствието на човек с подобен здравословен проблем. Получилият се в крайна сметка накърняващ достойнството резултат се потвърждава и от свидетелските показания на С. Ц. (баща на жалбоподателя) в проведеното на 25.06.2019 г. открито заседание по преписката.

Другото оплакване е прието от КЗД за неоснователно и недоказано. Посочено е, че съгласно § 1, т. 3 от ДР на ЗЗДискр. „преследване“ е по-неблагоприятно третиране на лице, което е предприело или се предполага, че е предприело или ще предприеме действие за защита от дискриминация; по-неблагоприятно третиране на лице, когато свързано с него лице е предприело или се предполага, че е предприело или ще предприеме действия за защита от дискриминация. Счетено е, че исковата молба до СРС се отнася само до поведението и действията на майката и страхът на П. от последиците за неговата дъщеря и не се отнасяли до Ц..

С оглед установеното нарушение за извършена дискриминация под формата на тормоз, на основание чл. 78, ал. 1 ЗЗДискр., на В. П. е наложено административно наказание – „глоба“, в размер на 500 лева. Размерът на същата бил определен като двукратния минимален размер, поради факта, че многократно П. посочвал, че има висок стандарт на живот и получава високи доходи. Този размер на глобата е определен

като такъв, който ще има въздействащ и възпитателен ефект върху извършителя на нарушението.

Административен съд София - град, след като обсъди релевираните основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК и служебно, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт на основанията по чл. 146 от АПК, намира следното:

Жалбата на В. Н. П. е подадена в законово установения срок и от надлежна страна - страна, участвала в административното производство. Разгледана по същество, тя се явява неоснователна.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на предоставените му правомощия, съгласно чл. 47 ЗЗДискр., с които разполага при решаването на визираните в същия текст въпроси, в качеството ѝ на независим специализиран държавен орган, осигуряващ предотвратяване на дискриминация, защита от дискриминация и равенство на възможностите. В съответствие с чл. 48, ал. 1 и 2 във вр. с чл. 54 ЗЗДискр., решаващият състав на КЗД е определен с разпореждане на председателя № 1028/14.08.2018 г. Спазена е и установената форма - решението е писмено и съдържа наименованието на органа, който го е издал; фактическите и правните основания за издаването му; диспозитивна част, както и указание пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва - чл. 66 ЗЗДскр.

Комисията е изпълнила регламентираната в закона процедура, като е осигурила упражняването на правото на защита на страните. Органът е спазил формулираното в чл. 9 ЗЗДискр. правило за разпределение на доказателствената тежест в производството за защита от дискриминация, а именно страната която твърди, че е жертва на дискриминация, следва да докаже факти, от които може да се направи *prima facie* (убедителен на пръв поглед) извод, че е налице дискриминация, а ответната страна трябва да докаже, че правото на равно третиране не е нарушено. Извършена е процедура по проучване по смисъла на чл. 55 ЗЗДскр. Фактическата обстановка е правилно изяснена от административния орган. КЗД е събрала всички необходими и относими към случая доказателства, включително и гласни, като е обезпечила и правото на защита на страните. Спазени са изискванията на чл. 36, ал. 3 АПК за проверка и преценка на доказателствата, а в изпълнение на чл. 35 от кодекса са обсъдени обясненията и възраженията на страните.

Обжалваното решение, в оспорените му части, е издадено при спазване на материалния закон и е в съответствие с целта на закона. Извън предмета

на настоящото производство остава решението на КЗД, в частта, с която е оставена без уважение като неоснователна жалба с вх. № 44-00-3175/08.08.2018 г., подадена от Н. Ц., по отношение на оплакванията му за извършена пряка дискриминация под формата на „преследване“, тъй като липсва несреќно оспорване в тази част, поради което същата е влязла в сила. Разпоредбата на чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. забранява всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, *увреждане*, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. По определението на чл. 4, ал. 2 ЗЗДискр. пряка дискриминация съставлява всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. С текста на сочената разпоредба се забранява прякото или непряко ограничаване на законните права или интереси на лицата на основание изброените критерии. Изрично в разпоредбата на чл. 5 ЗЗДискр. се предвижда също така, че тормозът на основата на признаците по чл. 4, ал. 1 от закона се смята за дискриминация. Съгласно легалното определение на понятието „тормоз“, съдържащо се в § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. това е всяко нежелано поведение на основата на признаците по чл. 4, ал. 1, изразено физически, словесно или по друг начин, което има за цел или резултат накърняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, принизяваща, унижителна, обидна или застрашителна среда. В миналото тормозът е разглеждан като специфична форма на дискриминация. Определянето му като специфична форма на дискриминация е извършено с цел изтъкване на тази особено вредна форма на дискриминация. За доказването на наличие на тормоз не е необходим случай на сравнение. Забраната за тормоз е абсолютна – законът не допуска оправдаване на тормоза посредством законна цел и съразмерност. Нежеланото поведение следва да е въз основа на защитен признак по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. и да е имало за цел или да е постигнало като резултат накърняване достойнството на лицето чрез създаване на враждебна, обидна или застрашителна среда. За да е налице проява на дискриминация под формата на тормоз по смисъла на закона следва да са налице всички елементи от фактическия състав на приложимата специална правна норма, а именно: 1/ изпълнително деяние - действие или бездействие, на определено лице

спрямо друго лице; 2/ защитен признак по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр.; 3/ цел или резултат – накърняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, обидна или застрашителна среда и 4/ причинно-следствена връзка между тях. Едно деяние следва да се квалифицира като дискриминационно, когато лицето, което твърди че е жертва, докаже *prima facie* дискриминация, а лицето, за което се твърди, че дискриминира, не успее да опровергае този извод. В конкретния случай се доказва по делото, както и в административното производство, че всички тези елементи от фактическия състав на тормоза на основата на признак „увреждане“ са налице по отношение на заинтересованата страна Н. Ц.. В тази връзка следва да се има предвид, че за да е осъществен съставът на „тормоз“, както законът го урежда – чл. 5 във връзка с § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр., не е необходимо деецът да е целял да тормози, достатъчно е само резултатът да е такъв – т.е поведението, основано на някой от защитените признаци, да е нежелано от субекта и да е възприемано от последния като накърняващо достойнството му и създаващо враждебна, принизяваща, унижителна, обидна или застрашаваща среда.

Безспорно по делото се доказва, че чрез използването на обидни квалификации спрямо лицето Ц. в подадена искова молба за търсене на родителски права от страна на жалбоподателя е извършено нежелано поведение спрямо лице с доказано увреждане, изразено словесно, което е довело до накърняване на достойнството на лицето, създаващо унижителна и принизяваща за него среда. При анализ на цялостното съдържание на исковата молба, съдът намира, че на преден план в производството за упражняване на родителски права е изведен фактът, че детето В. П. живее в нездравословна среда, именно поради факта, че съжителства заедно с трето лице, което има уведен слух, вместо да се концентрира върху качествата или липсата на такива върху родителя на детето, който упражнява родителските права. Настоящият съдебен състав не приема твърдението на КЗД, че фактът, че детето живее заедно с лице с увреждане е трябвало да остане скрито за производството за упражняване на родителски права, но не е следвало да се изтъква като основен мотив при завеждането на исковата молба. Последното е възприето от лицето с увреждане като начин на тормоз върху него и изместване плоскостта на съда при вземане на решението в голяма степен от този факт. На доста места в исковата молба е наблегнато на факта, че за проблемното състояние на детето е отговорен Ц. и неговото увреждане, което е създавало нездравословна среда за В.. Както бе посочено по-горе, без значение е дали П. е целял да тормози Ц.. Достатъчно е само това, че

резултатът е бил такъв и че Ц. е възприел написаното в исковата молба по свой адрес като накърняващо достойнството му и създаващо враждебна, принизяваща, унижителна, обидна или застрашаваща среда. Заинтересованата страна се е почувствала засегната в лична сфера, създадо се е унижително чувство за състоянието му, за вина, че има увреждане и поради този факт биха могли да бъдат отнети родителските права на съпругата му. Налице е изискваната от закона цел на поведението на сочения за дискриминиращ – накърняване самооценката на лицето, създаване на описаната по-горе негативна среда, както по принцип, така и на основата на признак „увреждане“, предвид негативното възприемане в конкретния казус от дискриминираното лице – предизвикани субективни преживявания за продължителен период от време, докато траят делата между бившите съпрузи, включително чувството на унижение по начина, по който Ц. е бил третиран от П.. С оглед цялостното съдържание на исковата молба и направения анализ на съда, се отхвърля като несъстоятелно твърдението на П., че неговото поведение спрямо Ц. е било такова както би било спрямо всеки трети човек, който не е носител на защитен признак. В подобна хипотеза състоянието на лицето не би се използвало като основен мотив за създаване на нездравословна според ищеца среда за живот на детето му и не би се споменавало многократно в исковата молба, че майката на детето живее с лице с увреден слух. Следва да бъде посочено, че според Конвенцията за правата на хора с увреждания, чл. 2 от нея, „дискриминация по признак на увреждане“ означава всякакво правене на разлика, всякакви ограничения или изключения, основаващи се на увреждане, имащи за цел или последица нарушаване или отменяне на зачитането, признаването или равноправното упражняване на всички права на човека и основни свободи в политическата, икономическата, социалната, културната, гражданската или всяка друга област. Това включва всякакви форми на дискриминация, включително отказ за предоставяне на разумни улеснения. Безспорно в настоящия казус е налице правене на разлика между качествата на родител, основаващи се на увреждане, имаща за цел или последица непризнаването на равноправенство при упражняването на родителските права между хора с увреждания и без.

Неоснователно е направеното от жалбоподателя възражение, че исковата молба е била писана от адвокат, а не от П., поради което не било ясно, че това са били неговите мисли и опасения. Настоящият съдебен състав намира, че по представената преписка липсват доказателства за това, че П. някога е оспорил написаното в исковата молба и е възразил

срещу твърденията в нея. Жалбоподателят е поддържал написаното в нея в хода на съдебното производство, като и в производството пред административния орган, като по никакъв начин не е променил или оттеглил свое изявление. Неоправдани са опитите на П., въпреки посочено по-горе, да се вмени във вина на неговия процесуален представител написаното в документ, който е бил потвърден и поддържан от него.

Недоказано остава твърдението на жалбоподателя, че публично била изнесена информация за увреждането на Ц. от неговия баща в т.нар „отворени писма“. В производството пред КЗД при разпит на бащата на Н. Ц. се споменава за писането на някакви писма, които са били адресирани обаче лично до П. и са пускани в пощенската му кутия. По делото липсват безспорни доказателства за това, че в действителност е било извършвано твърдяното от жалбоподателя масово размножаване и поставяне на достъпни места в Медицинския колеж на информация, която разкривала за увреждането на заинтересованата в настоящото производство страна. Дори и такива да са съществували и те да са разкрили факта на глухота на Ц., опорочавайки факта на анонимност, то това не оборва факта за извършен тормоз от страна на П.. Засягането на Ц. и неговата дискриминация е била не с оглед на факта за разкриване на информация, че същият е лице с увреждане, а че последният факт се е използвал като един от основните аргументи в производство за родителски права, в които той, по стечение на обстоятелствата, се явява трето лице. Унизителната и обидна среда произтичат не от факта, че е разкрито състоянието на Ц., а от начина по който същото е използвано за внушаването му, че има ограничени комуникативни способности, които са пречка в развитието на детето.

Нарушението на задължението по чл. 5 ЗЗДискр е основание за налагане на глоба по чл. 78, ал. 1 от същия закон, като същата е в размер от 250 до 2000 лева. Наложената глоба от 500 лева е към средния размер, като ответникът е отчел подбудите при извършване на нарушението, като и това, че лицето П. многократно е посочвал пред тях, че има висок стандарт на живот и получава високи доходи. Поради това съдът намира същата за правилно и справедливо определена. Безспорен е фактът на многократното парадирание на жалбоподателя в настоящото производство за неговото имуществено и имотно състояние, за финансовите възможностите, които има, поради което не е било необходимо на КЗД да извършва някаква специална и чрезвычайна проверка на тези факти.

Изложеното мотивира съда да отхвърли жалбата като неоснователна.

При този изход на спора, и на основание чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 144 АПК, искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважено. Разноски, само за настоящото производство, следва да бъдат заплатени и на заинтересованата страна – Н. С. Ц., в размер от 540 лева - възнаграждение за адвокат (доказано като основание и по размер чрез договор за правна помощ и приложено по делото преводно нареждане за кредитен превод).

Така мотивиран, Административен съд София-град, II-ро отделение – 48-ми състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Н. П. срещу Решение № 202 от 19.05.2020 г., постановено по преписка № 544/2018 г. по описа на Комисията за защита от дискриминация, Пети специализиран заседателен състав, в частта, с която се установява: 1. че В. Н. П. е извършил пряка дискриминация под формата на „тормоз“, по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. по признак „увреждане“, което представлява дискриминация по чл. 5 от същия закон спрямо Н. С. Ц. и 2. на основание чл. 78, ал. 1 ЗЗДискр. налага на В. Н. П. наказание – „глоба“, в размер на 500 лева, за извършения от него тормоз по признак „увреждане“ спрямо Н. С. Ц..

ОСЪЖДА В. Н. П. да заплати на Комисията за защита от дискриминация разноски в размер от 200 лева юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА В. Н. П. да заплати на Н. С. Ц. разноски в общ размер от 540 лева – възнаграждение за адвокат за настоящото съдебно производство.

Решението може да бъде обжалвано чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: